

Sygn. akt II UK 519/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku J. J.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 listopada 2012 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Odwołujący się - J.J. - wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu
Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) z dnia 22 listopada
2012 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania w
zakresie, który miał wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: uchybienia przez Sąd
pierwszej instancji przepisom art. 219 k.p.c. w związku z art. 5 k.p.c. zważywszy na
fakt, że powód działał w sprawie bez profesjonalnego pełnomocnika, a Sąd zamiast
udzielić mu niezbędnych pouczeń co do czynności procesowych, w istotny sposób
skomplikował i utrudnił mu działanie w zawilej sprawie rozdzielając ją, zamiast
połączyć, na dwie oddzielne sprawy prowadzone w tym samym Wydziale Sądu,
choć dotyczyły one tego samego przedmiotu oraz stron, co w rezultacie utrudniło
powodowi udział w rozprawach, składanie pism i wyjaśnień, spowodowało

bezskuteczność części wniosków oraz doprowadziło do sytuacji, że w obu sprawach otrzymał te same odpisy odpowiedzi pozwanego na odwołanie, które powód wniósł od decyzji emerytalnej, naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w związku z wadliwą i błędną oceną przez Sądy obu instancji dowodów występujących w sprawie, ich wiarygodności i mocy dowodowej, rozstrzygania przez Sąd kwestii spornych w warunkach niezawisłości i na podstawie własnego przekonania, a także naruszenia przepisów prawa materialnego w zakresie, który miał wpływ na wynik sprawy, przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie: nie zastosowania przepisów kodeksu pracy w zakresie art. 6 § 1 w związku z art. 2 i art. 22 k.p., w wyniku zaakceptowania przez Sąd drugiej instancji fikcji prawnej polegającej na przyjęciu, że powodowi świadczącemu faktycznie pracę na czas określony dwóch lat w Ambasadzie PRL w Bukareszcie, za zgodą MSW, nie przysługuje prawo zaliczenia do jego uprawnień emerytalnych tej pracy, ponieważ był jednocześnie funkcjonariuszem, a ponadto nie zaliczenia do uprawnień emerytalnych powoda okresu jego studiów podyplomowych w Akademii Spraw Wewnętrznych; akceptowanie przez Sądy obu instancji wielu naruszeń zasad demokratycznego państwa prawa, wskazanych już uprzednio w zarzutach powoda, dokonanych przez ustawodawcę w związku z wprowadzeniem ustawy nowelizującej z dnia 23 stycznia 2009 r. ustawę o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, ograniczającej wszystkim funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa wysokość przyznanych im w R.P. emerytur niemal o połowę, godzących w podstawowe zasady konstytucyjne zwłaszcza art. 2 i art. 10 Konstytucji RP, ponadto na zasadzie wymierzenia zbiorowej kary wszystkim osobom, które były funkcjonariuszami organów bezpieczeństwa przed 1990 r., bez indywidualnego rozpoznania działalności poszczególnych funkcjonariuszy, także tych, którzy tak jak powód uzyskali świadectwo przydatności zawodowej i moralnej do służby w demokratycznej Polsce także w niej nabyli i zostali pozbawieni praw emerytalnych, a tę karę wymierzył im ustawodawca, chociaż wymierzanie sprawiedliwości należy zgodnie z Konstytucją do władzy sądowniczej, i tenże ustawodawca przyznał IPN prawo wydawania zaświadczeń o przebiegu służby funkcjonariusza, praktycznie nie podlegających zaskarżeniu, przy czym poza zasięgiem odpowiedzialności i „procedowania” IPN

pozostały osoby objęte „zbiorem zastrzeżonym”, co jeszcze bardziej przekreśliło zasadę równości obywateli wobec prawa, zważywszy na szczególne uwarunkowania prawne i faktyczne sprawy powoda oraz mając na uwadze zgłoszone uprzednio w obu Sądach jego zarzuty, całkowicie różniące się codo oceny od ustaleń i ocen Sądów obu instancji odnośnie dokonań ustawodawcy określonych wyżej, to na szczególne podkreślenie i zwrócenie wnikliwej uwagi zasługują przede wszystkim dwa zgodne stanowiska obu Sądów, które można uznać za stanowiące główny temat i ideę przewodnią w sprawie, wyrażone w następującej treści: „Wbrew zarzutom zawartym w odwołaniu, odwołujący nie został pozbawiony prawa do obrony i do złożenia środka odwoławczego do Sądu, w tym do sądu drugiej instancji poprzez możliwość złożenia odwołania do Sądu od zaskarżonej decyzji ustalającej wysokość świadczenia w obniżonej wysokości i możliwość zakwestionowania w procesie sądowym przed sądem powszechnym zaliczenia przez IPN konkretnego okresu służby do służby w organach bezpieczeństwa państwa”. „Przed tym sądem odwołujący mógł zweryfikować zgodność z prawem decyzji organu emerytalno-rentowego, w wyniku której obniżone zostało jego świadczenie a opartej na niezgodnej z rzeczywistym stanem informacji o przebiegu służby”.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniając tym, że „istnieje potrzeba wykładni Sądu Najwyższego odnośnie przepisów ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji....z dnia 23 stycznia 2009r. zwłaszcza w zakresie jej preambuły, oraz ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów w zakresie przepisów dopuszczających zmiany treści wydawanych przez IPN zaświadczeń o przebiegu służby funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa przed 1990 r., zmierzającej w kierunku umożliwiającej przywrócenie wysokości emerytury tym spośród funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa, którzy nie pełnili funkcji i zadań represyjnych i udowodnią to przed sądem oraz spełnią dodatkowe kryteria i wymogi wymagane przepisami. Celem takiego działania byłoby zbadanie i znalezienia sposobu rozwiązania tego problemu w drodze wykładni, lub także wprowadzenia niezbędnych zmian dotychczasowych przepisów obowiązujących w tej materii, na

nie naruszające zasady rzetelnej legislacji, nie powodujące oskarżeń o nadużycie prawa oraz łamania norm i zasad konstytucyjnych, zarzutów stosowania zasady odpowiedzialności grupowej w celu ukarania kilku tysięcy funkcjonariuszy, poprzez mechaniczne i automatyczne zaliczenie ich do „osiągających korzyści, bez ponoszenia ryzyka, w zamian za utrwalenie niehumanitarnego systemu władzy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Potrzeba wykładni przepisów prawnych, na którą powołuje się skarżący, występuje, jeżeli co do konkretnego przepisu prawa brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też kiedy jego niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK104/08, LEX nr 42436; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na tę przesłankę powinien zawierać stosowny wywód, w pierwszej kolejności wskazujący, na konkretny przepis prawa, który budzi kontrowersje interpretacyjne, w dalszej zaś części wyjaśniający, na czym polega rozbieżność w jego wykładni.

Wymagań tych skarżący nie spełnił przede wszystkim dlatego, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na całe akty prawne – bez wskazania konkretnego przepisu prawa. Poza tym w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. uzasadnienie postanowienia z dnia 9 grudnia 2011 r., II UZP 10/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 298) wyjaśniono już, że sąd ubezpieczeń

społecznych, rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. w sprawie ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa, nie jest związany treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez Instytut Pamięci Narodowej zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa).

Dodać też trzeba, że z wykładni językowej art. 15b ustawy z 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 8, poz. 67 ze zm.), odsyłającego do art. 2 ustawy z 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.) wynika wprost, że podstawę obniżenia świadczeń uzasadnia sam fakt służby funkcjonariusza w wymienionych w nim organach – bez konieczności weryfikacji, czy w trakcie tej służby dopuścił się on zachowań noszących znamiona represji politycznych.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.